

לפרשת נח (1)

א. אחרי שחטאו ונענשו במבול, מנסים בני האדם לענות על ציפיות בוראם, ולהידמות לו ככל האפשר. הם רוצים להיות אחד, לעשות להם שם.

ב. ויהי כל הארץ שפה אחת ודבָרִים אֶחָדִים: ויהי בְּנִסְעָם מִקֶּדֶם וַיִּמְצְאוּ בְקֶעֶה בְּאֶרֶץ שִׁנְעָר וַיִּשְׁבוּ שָׁם: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ הֲבָה נִבְנֶה לְבֵנִים וְנִשְׂרָפָה לְשָׂרָפָה וְתִהְיֶה לָּהֶם הַלְבֵנָה לְאֶבֶן וְהַחֲמֶר הִזָּה לָּהֶם לַחֲמֶר: וַיֹּאמְרוּ הֲבָה נִבְנֶה לָּנוּ עִיר וּמְגִדָּל וְרֹאשׁוֹ בְשָׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה לָּנוּ שֵׁם פֶּן נִפּוּץ עַל פְּנֵי כָל הָאֶרֶץ: וַיֵּרָד ה' לִרְאֹת אֶת הָעִיר וְאֶת הַמְּגִדָּל אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם: וַיֹּאמֶר ה' הֵן עַם אֶחָד וְשָׂפָה אַחַת לְכָלם וְזֶה הַחֲלֹם לַעֲשׂוֹת וְעַתָּה לֹא יִבְצֵר מֵהֶם כָּל אֲשֶׁר יִזְמוּ לַעֲשׂוֹת: הֲבָה נִרְדָּה וְנִבְלָה שֵׁם שְׁפָתָם אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמְעוּ אִישׁ שִׁפְתֵי רֵעֵהוּ: וַיִּפֹּץ ה' אֹתָם מִשָּׁם עַל פְּנֵי כָל הָאֶרֶץ וַיַּחְדְּלוּ לִבְנֹת הָעִיר: [בראשית יא, 1 - 8]

ג. כמה כח יש באחדות השפה ובאחידות הדברים: כל שירצו בני האדם לעשות, לא יבצר מהם. האם נוכל לחזור לתחושת הבטחון שלפני הבלבול והבלילה? האם נצליח להבין זו את זה גם ללא שפה משותפת? האם ניתן ללשוונותינו להשרות בינינו זרות?

ד. הצ'י גצו נו יורו נו סוזושיסה (*) / איתן גלס

אן עטיאפיש קינד איז פארלויין
געגאנגען אין דעם ים פון זאנגען
אין א פעלד פון תבואה אין גליל. זיין לייב
שמעקט מיט קראַכמאַל פון א ליוונט ווייס און האַרט
און מיט לאַווענדער, אַ פּלעק אין חמסין
ווי פאַספּער אין פינסטערניש. ענגלישע פאַראַסאַלן
אין די הענט פון קייסיים אויף בענקלעך אין דרויסן, אין דער קילקייט
פון דער פאַרגייענדיקער תּמוז היץ, אונטער אַ גאַסן לאַמפּ
הערט ער די בענקעדיקע מעשיות נאך ציון
אין דעם נייעם געסל.

(*) קרירות של לילות החודש השמיני (יפנית).

ילד אתיופי הלך/ לאיבוד בים השיבולים/ בשדה תבואה גלילי. ריח/ עמילן של בד לבן קשוי/ ולאונדר לגופו,
כתם בחמסין/ זרחן באפילה. מטריות אנגליות/ בידי קייסיים על כיסאות בחוץ, בקרירות/ להט תמוז גווע,
תחת פנס רחוב/ הוא שומע את סיפורי הגעגועים לציון/ בשכונה החדשה.